

Arrest

nr. 142 513 van 31 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 132 232 van 27 oktober 2014

Gelet op de beschikking van 16 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. FORGET, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit.

Hij diende op 24 januari 2014 een asielaanvraag in.

Uit het Eurodac-verslag blijkt dat verzoeker op 10 januari 2014 asiel heeft aangevraagd in Hongarije.

De vingerafdrukken van verzoeker werd genomen in Bulgarije op 5 november 2013 en 28 november 2013.

Verzoeker werd op grond van artikel 16.1a van de verordening 343/2003 overgenomen door de bevoegde overheden van Bulgarije die hun akkoord daartoe gaven op 23 april 2014.

Op 28 april 2014 kreeg hij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Die beslissing werd niet aangevochten.

Verzoeker werd op 11 augustus 2014 bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker is gekend onder verschillende aliansen.

Op 17 oktober 2014 informeerden de Belgische autoriteiten de Bulgaarse autoriteiten dat verzoeker met onbekende bestemming was vertrokken.

De termijn om verzoeker over te dragen aan de Bulgaarse autoriteiten werd verlengd van 6 maanden naar 18 maanden op grond van artikel 29.2 Dublin III Verordening.

Op 20 oktober 2014 werd verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Die beslissing werd op dezelfde dag ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN BESLISSING TOT VRIJHEIDSBEROVING TE DIEN EINDE

Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

de persoon die verklaart zich A.A. te noemen,

geboren te Zarkharid op (...)1994,

en welke verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn,

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDENEN VAN DE BESLISSING

0 - article 7, al. 1er, 1° : demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis ;

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable revêtu d'un visa valable.

0 - artikel 7, eerste lid, 1° : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten ;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

0 - artikel 7, eerste lid, 10° : moet met toepassing van internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van een andere Staat overgedragen worden; betrokkene wordt, op basis van artikel 16.1 e van de verordening (EG) nr 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, overgenomen door de bevoegde overheden van Bulgarije die hun akkoord daartoe hebben gegeven op datum van 23.04.2014.

Rekening houdende met het gegeven dat betrokkene op 28.04.2014 het voorwerp uitmaakte van een beslissing tot weigering van verblijf waarin gesteld werd dat ten gevolge van het over/terugnameakkoord van de Bulgaarse autoriteiten dd. 23.04.2014, België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan A.A. toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 13.1 van de Verordening (EC) 604/2013 en betrokkene bijgevolg het grondgebied van België diende te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven en dit binnen de zeven (07) dagen en diende hij zich aan te bieden bij de bevoegde Bulgaarse autoriteiten.

Rekening houdende met het gegeven dat de Belgische autoriteiten op 17.10.2014 de Bulgaarse autoriteiten ervan informeerden dat betrokkene met onbekende bestemming was vertrokken en op basis van art 29.2 van de Verordening (EC) 604/2013 de overdrachtstermijn van het over-/terugnameakkoord dd. 23.04.2014 verlengd werd van zes naar achttien maanden. De termijn om betrokkene over te dragen aan de bevoegde Bulgaarse autoriteiten ten gevolge van de verlening van de overdrachtstermijn op basis van art 29.2 van de Verordening (EC) 604/2013 derhalve nog steeds geldig is.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland,

Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Sofia."

Bij arrest nr. 132.232 van 27 oktober 2014 werd de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 oktober 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 Dublin III Verordening, van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Verzoeker betoogt dat hij tot een kwetsbare groep behoort. Verzoeker citeert uit een rapport van UNHCR van 17 september 2014 met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Bulgarije.

Uit voornoemd rapport blijkt dat de toestand van de asielzoekers verbeterd is ten opzichte van het begin van 2014. UNHCR verbiedt overnames door de Bulgaarse autoriteiten in het kader van de Dublin III Verordening niet.

Uit het administratie dossier blijkt dat verzoeker heeft gelogen over zijn leeftijd. Hij werd als niet-begeleide minderjarige geregistreerd. Bij medisch onderzoek van 30 januari 2014 werd vastgesteld dat verzoeker meerderjarig is. Zijn geschatte leeftijd is 20,3 jaar. Ten gevolge van dit onderzoek kon verzoeker niet langer beschouwd worden als een niet-begeleide minderjarige. Hij behoort bijgevolg niet tot een kwetsbare groep omwille van het feit dat hij een niet-begeleide minderjarige zou zijn.

Gevraagd naar het bestaan van redenen betreffende de opvang en omstandigheden in Bulgarije, die een verzet tegen de overdracht zouden kunnen verantwoorden, verklaarde verzoeker dat hij niet naar Bulgarije of Hongarije wilt gaan omdat hij vernomen heeft van derden dat de situatie in die landen heel slecht is en dat het in andere landen beter is. Uit die verklaring kan worden afgeleid dat de mening van verzoeker niet gestaafd is door objectieve gegevens of door eigen ervaringen maar enkel op informatie van horen zeggen. Bovendien concretiseert hij op geen enkele wijze wat er in die landen slecht is.

In haar rapport van 1 april 2014 stelde UNHCR ("Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria") dat de algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin Verordening niet langer gerechtvaardigd is.

Verzoeker verwijst vooreerst naar rechtspraak van het EHRM 21/1/2011 MSS t/ België. Voorts stelt hij dat UNHCR in januari 2014 opriep om elke transfer naar Bulgarije op te schorten, doch ook dat UNHCR in april haar standpunt iets wat genuanceerd heeft en bevestigd heeft dat er toch nog ernstige tekortkomingen in de asielpcedure waren en dat er toch nog altijd redenen kunnen zijn die een individuele benadering van de mogelijkheid tot overdracht niet verantwoorden. Hij beroept zich op het standpunt van de ECRE en Amnesty International, die pleiten voor de handhaving van de algemene opschorting van de Dublin-overdrachten. Hij stelt dat bordermonitoring in haar rapport, gepubliceerd in juli 2014, ingaat op de twijfels m.b.t. de duurzaamheid van de verbetering in Bulgarije. Hij geeft aan dat hij bij zijn binnenkomst in Bulgarije ook geconfronteerd werd met de vernederende en onmenselijke praktijken begaan door de grenspolitie.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel en imminent gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, arrest, n° 20113/07§ 75; EHRM 26 april 2005, Muslim v.. Turkey, arrest, n° 53566/99, § 66). Hierbij richt het Hof zich op de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de vreemdeling naar het land van bestemming, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de

verzoekende partij (EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah and others v. the United Kingdom, n° 13163/87, § 108; EHRM 4 december 2008, Y. v. Russia, supra, § 78; EHRM, 28 februari 2008, Saadi v. Italy, arrest, n° 37201/06, §§ 128- 129; EHRM 2 april 2013 Mohammed Hussein en anderen t. het Verenigd Koninkrijk en Italië, onontvankelijkheidsbeslissing, n° 27725/10, §69). Een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land leidt echter op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah and others v. the United Kingdom, supra, §111).

Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat de specifieke elementen van zijn individueel dossier aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker stelt dat hij kwetsbaar is omdat hij ziek zou zijn. Hij voegt onder stuk 4 van zijn verzoekschrift een psychologisch expertiseverslag van Dr. De Wilde van 8 oktober 2014. Verzoeker stelt dat uit dit verslag zou blijken dat hij slachtoffer was van onmenselijke behandelingen in Bulgarije, omdat hij geslagen zou zijn geweest en geforceerd om zijn vingerafdrukken te geven.

De Raad stelt vast dat verzoeker nooit eerder verklaard heeft dat hij geslagen was in Bulgarije, noch dat hij aan enige onmenselijke behandelingen werd onderworpen. In de bijlage 26quater van 28 april 2014 wordt gesteld:

"Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Maltese autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Bulgarije, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij niet in Bulgarije of Hongarije wilde blijven en dat als dit wel zo was dat hij er dan wel asiel zou hebben aangevraagd. Gevraagd waarom hij er niet wilde blijven, stelde betrokkene dat de situatie in die landen heel slecht is en dat vele mensen hem zeiden dat de situatie in andere landen beter was" (DVZ, vraag 36).

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19 februari 2014 dat hij rugproblemen heeft die hij zou hebben opgelopen in Afghanistan en dat hij hiervoor in behandeling zou zijn bij een dokter (DVZ, vraag 35). Verzoeker verklaarde op geen enkel verhoor dat hij een psychologisch trauma zou hebben opgelopen in Bulgarije, dat hij geslagen of onmenselijk behandeld zou zijn geweest.

Verzoeker toont niet aan dat de terugkeer naar Bulgarije een schending zou uitmaken van artikelen 2 en 3 van het EVRM.

De verwerende partij betwist in de nota dat verzoeker het expertiseverslag van 9 oktober 2014 effectief had overgemaakt aan de verwerende partij, voor dat de bestreden beslissing op 20 oktober 2014 werd genomen. Verzoeker voegt geen verzendingsbewijs daarvan toe. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het psychologisch expertiseverslag van verzoeker niet heeft gekregen.

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. Belgium and Greece, supra, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. the Netherlands, arrest, n° 2345/02, § 54; EHRM 26 april 2005, Mišlim v. Turkey, supra, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. the United Kingdom, arrest, 22414/93, §§ 99-100).

Uitzonderlijk, wanneer de vreemdeling deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, treedt de bescherming van artikel 3 van het EVRM op wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italy, supra, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y v. Russia, supra, § 80; EHRM 11 januari 2007, Salah Sheekh v. the Netherlands, arrest, n° 1948/04, § 148). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de

omstandigheden waarvan de betrokken Lidstaat kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublincriteria verantwoordelijke lidstaat heeft een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ 21 december 2011, NS en M. E. en anderen, in de zaken C- 411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van een overdracht van verzoeker aan de Bulgaarse autoriteiten in het kader van de Dublin III Verordening wel degelijk onderzocht heeft.

Verzoeker stelt dat hij tot een kwetsbare groep behoort omdat hij een niet-begeleide minderjarige is.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verschillende aliases gebruikt heeft waarbij hij een verschillende geboortedatum aangaf. Er bestaat geen zekerheid over de precieze geboortedatum en leeftijd van verzoeker.

Verzoeker toont niet aan dat de te verwachten gevolgen van een overdracht aan de Bulgaarse autoriteiten een mensonterende behandeling zou zijn, gelet op de opvangomstandigheden of gebrek aan toegang tot de asielprocedure. Hij toont niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat met betrekking tot personen die geen kwetsbaar profiel hebben, sprake is van structurele tekortkomingen in het asielsysteem in Bulgarije.

De Raad stelt vast dat de verzoeker op 28 april 2014 een bijlage 26quater heeft gekregen die hij niet aangevochten heeft. Bijgevolg berustte hij in de motieven ervan.

Artikel 3 van de Dublin III Verordening verplicht de Belgische Staat niet om de asielaanvraag te behandelen. Dit argument is gericht tegen de bijlage 26quater, die definitief aanwezig is in het rechtsverkeer, en niet tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te den einde.

Verzoeker toont de ingeroepen schendingen niet aan. Het middel is ongegrond.

2.2. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat zijn raadsman op 9 oktober 2014 een "informele verzoekschrift" heeft ingediend bij de dienst vreemdelingenzaken waarbij hij vraagt dat de Belgische autoriteiten artikel 3 van de Dublin III Verordening toepassen en zich verantwoordelijk verklaren voor de behandeling van de asielaanvraag. Verzoeker is van mening dat de verwerende partij daarmee rekening diende te houden in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te den einde.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het informeel verzoekschrift waarnaar verzoeker verwijst nooit heeft ontvangen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij dit informeel verzoekschrift effectief heeft overgemaakt aan de verwerende partij.

Bovendien heeft de verwerende partij geen wettelijke verplichting om uitdrukkelijk melding te maken van de inhoud van een 'informeel verzoekschrift'.

Artikel 3 van de Dublin III Verordening houdt geen verplichting in voor de Belgische Staat om zich bevoegd te verklaren voor de behandeling van de asielaanvraag. De verwerende partij heeft rekening gehouden met alle beschikbare elementen van dit individueel dossier. In casu heeft verzoeker een bijlage 26quater - Bulgarije gekregen op 28 april 2014. Hij heeft die beslissing niet aangevochten, hetgeen aantoont dat hij instemde met de overdracht naar Bulgarije.

Verzoeker roept de schending van de uitdrukkelijke motivering in zonder aan te tonen welke motieven foutief zijn. Hij betwist geen van de uitdrukkelijk vermelde motieven. Verzoeker toont niet aan dat hij persoonlijk het risico loopt op onmenselijke en vernederende behandelingen bij terugkeer naar Bulgarije.

Hij heeft evenmin enige negatieve ervaring vermeld die hij in Bulgarije zou hebben beleefd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurse, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC